

KIYASH MONSEF
TUHANSIEN
TARINOIDEN
LINTU

SUOMENTANUT RIINA VUOKKO

KIYASH MONSEF

TUHANSIEN

TARINOIDEN

LINTU

SUOMENTANUT RIINA VUOKKO

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

Ensimmäinen painos

Englanninkielinen alkuteos
A Bird of a Thousand Stories

Text © 2025 by Kiyash Monsef
Jacket illustration © by Sasha Vinogradova
Jacket design by Krista Vossen

This book is a work of fiction. Any references to historical events, real people, or real places are used fictitiously. Other names, characters, places, and events are products of the author's imagination, and any resemblance to actual events or places or persons, living or dead, is entirely coincidental.

Published by arrangement with Simon & Schuster Books For Young Readers,
An imprint of Simon & Schuster Children's Publishing Division

All rights reserved.

Suomenkielinen laitos © Riina Vuokko ja WSOY 2025

Werner Söderström Osakeyhtiö
Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

ISBN 978-951-0-49069-3

Painettu EU:ssa

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut: tuotevastuu@wsoy.fi

*Sibleylle
Tildenille*

*Olkoot sydämenne aina täynnä seikkailua
ja seikkailunne täynnä sydäntä.*

TUHANSIEN TARINOIDEN LINTU

Olipa kerran, ja kerran ei ollut.

Ikivanhassa Nishapurin kaupungissa asui kerran kaksi orpotyttöä, ja joka aamu tytöt kävivät antamassa ruokaa katajien, tuhkapensaiden ja mantelpuiden oksilla yönsä viettäneille varpusille.

Siihen aikaan kaupunki oli rikas, täynnä kultaa, mausteita ja silkkiä. Kadut olivat leveitä ja tasaisia, toreilla ja aukioilla käytiin kauppaa, ja jasmiinia ja granaattiomenapuita kasvavat puutarhat kukkivat vehreinä ja tuoksuvina. Mutta köyhät ovat köyhiä kaikkein vauraimmissakin kaupungeissa, ja tarinamme orpotytöt olivat köyhääkin köyhempiä. He asuivat kadulla, tienasivat työllään muutaman kolikon tai palan leipää ja nukkuivat puistoissa ja puutarhoissa, ellei heitä niistäkin ajettu pois.

Varpuset olivat tyttöjen ainoita ystäviä, sillä koko siinä isossa kaupungissa ei ollut ketään, joka olisi halunnut taakakseen kahta ylimääräistä lasta, tyttöjä nyt varsinkaan. Mutta varpuset olivat kiitollisia jokaisesta leivänmurusta ja jyvästä, jonka tytöt niille säästivät. Yhtenä päivänä ne päättivät kiitokseksi opettaa tytöt puhumaan lintujen kieltä.

»Lapset», varpuset sanoivat, »kiitämme teitä ystävällisyydestänne. Mutta emme enää kestä katsoa, miten joudutte kärsimään. Etsikää Bulbul-e-Hazar-Dastan, Tuhansien tarinoiden lintu. Se tietää kaiken, mikä tiedettävissä on, ja se vie teidät taas oman perheenne luo.»

Kummallakaan tytöistä ei ollut mitään muistikuva omasta perheestään eivätkä he koskaan olleet osanneet unelmoida perheen luo pääsemisestä. He tunsivat vain julman orpokodin, jossa he olivat tutustuneet toisiinsa, ja ankarat kadut, joilla he nyt asuivat, muunlaisesta elämästä kumpikaan ei tiennyt mitään. Mutta vaikka he eivät sitä myöntäneet tai ehkä heti alkuun edes tajunneet, varpusten laulu kosketti jotain syvällä heidän sisimmässään – salaista toivetta siitä, että ehkä he eivät sittenkään olleet aivan yksin.

Ja niin orpotytöt lähtivät etsimään Tuhansien tarinoiden lintua. Heidän mielensä oli täynnä toivoa ja luottamusta, sillä he olivat rohkeita ja neuvokkaita ja osasivat puhua lintujen kieltä, ja sitä paitsi elämä voisi muuttua vain paremmaksi. Mutta sen varpuset olivat jättäneet kertomatta, että Tuhansien tarinoiden lintu oli joutunut noidan vangiksi, ja noita teljennyt sen kaukaiseen Tultavan ja jäätävän linnaan, missä sitä vartioi julma jättiläinen.

Ehkä varpuset eivät tienneet noidasta sen enempää kuin jättiläisestä tai linnastakaan. Tai ehkä ne tiesivät ja päättivät vain pitää sellaiset yksityiskohdat omana tietonaan.

Joskus, varsinkin matkan alussa, on parempi ettei tiedä kaikkea.

SE TOINEN JUTTU, JONKA ISÄ MINULLE JÄTTI

Taivaalta satoi tuhkaa.

Sitä leijaili appelsiinimehujään väriseltä, utuiselta taivaalta hiutaleina, jotka laskeutuivat maahan pehmeämmin kuin höyhenet, kevyemmin kuin lumi. Autojen tuulilaseille, puiden lehdille ja silmäripsille kertyi hienojakoista vaaleaa tomua, ja samaa tomua kulkeutui myös nenään, kurkkuun ja keuhkoihin.

Sadanviidenkymmenen kilometrin päässä Berkeleystä maailma paloi. Salama oli iskenyt sateettomalla ukonilmalla kivaan puuhun, ja kuumuus ja tuuli olivat huolehtineet lopusta. Nyt paloi jo koko metsä, ilma maistui happamalta ja kärehtäneeltä, ja minä olin tulossa rautakaupasta kotiin mukanani monta rullaa sinistä maalarinteippiä, koska sitä Malloryn Martell oli sanonut tarvitsevänsä, jotta voisi tehdä taikansa ja estää savua ja tuhkaa tunkeutumasta sisälle taloonkin.

Heti eteiseen päästyäni räpytin tuhkaa silmistäni ja ravistelin hiuksiani. Ikkunasta tunkeutuvassa oranssissa valokeilassa näkyi, miten tuhka hiutaleet varisivat lattialle. Vedin oven kiinni perässäni, jotta savuinen ilma ei ehtisi levitä sisään.

Keittiössä soi calypso, reipas ja kirkas ääni lauloi mukana, ja kolina kertoi, että ruokakin oli jo valmistumassa.

»Mitä sinä laitat?» minä huikkasin.

»Pastasalaattia», kuului Mallorynin ääni keittiöstä. »Gracelta tuli juuri viesti. Hän on tulossa tänne ja hakee Carrien kyytiin samalla.»

Kävelin keittiöön. Malloryn Martell, jolla oli pomppivat vaaleat kiharat ja suuret säteilevät silmät, sekoitteli kulhossa jäähdytetyn pastan joukkoon pilkottua paprikaa, pakasteherneitä ja valkoisia purkkipapuja. Mallorynin jalkojen juuresta minulle haukahti tervehdyksen Mallorynin harmaakettu Zorro. Sen kellanruskeat silmät säkenöivät aivan samalla tavalla kuin Malloryninkin silmät.

»Grace ja Carrie eivät sitten pilaa taikaasi tai mitä sinä nyt sitten suunnitteletkin?» minä kysyin.

»Eivät tietenkään», Malloryn sanoi. »Hauskempi vain puuhata isommalla porukalla.» Malloryn sirotti salaattiin suolaa ja lorautti perään oliiviöljyä, sekoitti uudestaan niin että kiharat tanssivat mukana ja maistoi ruokaa sitten. Hän ojensi Zorrolle salaatista yhden pavun, ja kettu ryntäsi hotkaisemaan sitä niin innolla, että pienet kynnet vain raapivat linoleumilattiaa. »Virallinen makutesti läpäisty», Malloryn sanoi. »Katan lautaset pöytään valmiiksi.»

Malloryn oli noita, karkulainen (vaikka itse hän sanoikin pitävänsä vain vähän lomaa perheestään) ja lisäksi kämppikseni ja ystäväni. Olimme asuneet yhdessä jo melkein vuoden. Malloryn ja Zorro – hänen apueläimensä – nukkuivat ylimääräisessä makuuhuoneessa minun huoneeni vieressä. Kun koulua oli, teimme läksyjä yhdessä. Aina toisinaan me pelastimme yhdessä maailman.

Kesäloman alusta lähtien Malloryn oli käynyt kokopäivätoissa Oaklandin noitatarvikekaupassa, jossa oli tehnyt iltavuoroja jo aikaisemminkin. Kun Malloryn ei ollut töissä tai keräämässä aineksia joltain omia taikojaan tai lumouksiaan

varten, hän oli yleensä keittiössä. Kuusitoistavuotissyntymäpäivänäni Malloryn oli yllättänyt minut viisikerroksisella sateenkaarikakulla, jonka päälle oli kirjoitettu vaaleanpunaisella kuorrutteen »Paljon onnea, Marjan». Se oli ensimmäinen kerta kun kukaan oli leiponut minulle kakun sen jälkeen kun äitini oli kuollut. Hämmästyin kyyneleitäni melkein yhtä paljon kuin Malloryn. Mutta ehkä ne saivat kakun maistumaan vieläkin paremmalta. Tai ehkä Malloryn vain oli niin hyvä leipuri. Ehkä sekä että.

Talo, jossa asuimme, oli ennen kuulunut isälleni. Nyt se oli minun. En edelleenkään ollut aivan varma olisinko oikeastaan halunnut taloa. Siitä huokui yksinäisyyttä, joka tuntui yhtä aikaa hiljaiselta ja päälleikäyvältä. Joka nurkka oli täynnä muistoja. Lattiat narisivat. Kaikki oli vanhaa. Mutta eipä minulla juuri vaihtoehtojaakaan ollut. Ja kun piti hoitaa sekä koulunkäynti että se toinen juttu, jonka isä minulle jätti, ei minulla ollut edes aikaa alkaa etsiskellä mitään muuta asuinpaikkaa.

Talo oli joka tapauksessa parempi nyt, kun Malloryn asui kanssani. Mallorynin ansiosta keittiössä tuoksui hyvältä. Hän kuunteli musiikkia, joka oli teeskentelemättömän hyvän-tuulista. Hänellä oli aina meneillään jokin kummallinen puuhasteluprojekti, johon usein kuului kynttilöitä ja meren hiomia lasinsiruja ja yrttejä ja rohtoja ja josta en tajunnut tuon taivaallista. Eivät Mallorynin taidot myöskään koskaan tuntuneet toimivan aivan sillä lailla, kuin niiden oli tarkoitus, mutta saivatpahan ainakin vanhan, kummallisen taloni tuntumaan lämpimältä, yllättävältä ja erilaiselta.

Malloryn nosti pastasalaatin jääkaappiin ja meni sitten kattamaan ruokailuhuoneen pöytää. Minä kaivoin kaapista puhtaan lasin ja laskin siihen hanasta vettä. Kurkkua kirveli savuisen ulkoilman jäljiltä, eikä ilma sisälläkään juuri sen

parempaa ollut. Hörppäsin suun täyteen vettä, purskuttelin tuhkaa suustani ja sylkäisin. Sitten sama uudestaan,

Kop kop kop.

Säpsähdin keittiön ikkunalta kuuluvaa ääntä. Pieni punarinta koputti nokallaan ikkunaa nykivin, hätääntynein liikkein. Se istui ikkunalaudalla ja sen höyhenet olivat itse-tietoisesti pörhössä.

Kop kop kop.

Hetkeksi sen mustan helmisilmän katse kohtasi minun katseeni, ja katse oli niin terävä ja tarkkaavainen, että henki tuntui juuttuvan kurkkuuni.

»Malloryn», huikkasin olkani yli. »Tule katsomaan.»

Punarinta katseli minua vielä hetken mutta käänsi sitten päänsä pois, aivan kuin olisi äkkiä unohtanut viestin jota oli tuomassa, mikä se ikinä olikin. Hetkistä myöhemmin se levitti siipensä ja lennähti tiehensä.

»Mitä nyt?» Malloryn kysyi ja tuli ruokailuhuoneesta lusikka kädessään.

»Lintu», minä sanoin. »Se koputti ikkunaan. Ihan kuin se olisi katsonut minua.»

Painoin pääni ikkunalasiasia vasten siinä toivossa, että näkisin minne lintu oli mennyt, mutta se oli jo kadonnut jonnekin räystäään taakse.

»Se varmaan halusi päästä pois savusta», Malloryn sanoi. »Savu saa ne ihan tolaltaan. Kuulemma taivaalta putoilee joskus kokonaisia lintuparvia. Ne kuolevat ihan vain väsymyksestä, kun eivät savulta näe paikkaa, minne uskaltaisivat laskeutua.» Malloryn katsoi surullisena ikkunaa, sitten kädessään olevaa lusikkaa ja muisti kai siitä kesken jääneen pöydän kattamisen. Näin, miten hän katosi taas viereiseen huoneeseen ja käänsin sitten vielä kerran katseeni ikkunaan ikään kuin se sekava pikkulintu, jolla oli siipiensä alla koko

taivas, tulisi vielä takaisin koputtamaan minun likaista ikkunaanani.

Tajusin, etten ollut sanonut Mallorynille aivan sitä mitä tarkoitin.

Ei punarinta ollut pelkästään katsonut minua. Tuntui siltä kuin se olisi *etsinyt* minua.

Grace Yee tuli kymmenen minuuttia myöhemmin. Hän pysäköi talon eteen rämisevän farmariautonsa, jolle olimme kaikella rakkaudella antaneet lempinimen Sinivalas, ja minä päästin hänet nopeasti ovesta sisään ja vedin oven sitten kiinni. Grace kakoi teatraalisesti kurkkuaan.

»Missäs Carrie on?» minä kysyin.

»Kyllä minä parhaani yritin», Grace sanoi. »Pelkkä netti-kurssi, mutta tiedät millainen Carrie on.»

Tiesinhän minä, millainen Carrie Finch oli – neuroot-tinen ylisuorittaja kaikessa mihin vain ryhtyi. Joskus se oli suloista. Joskus Carrien huolella tehdyt vihkomerkinnät ja muistiinpanot pelastivat meidät kaikki. Ja joskus se oli ihan vain rasittavaa.

Malloryn ojensi Gracelle teippirullaa, mutta Grace nosti esiin samanlaisen sinisen rullan.

»Otin omat mukaan», hän sanoi. Gracen vanhemmilla oli rautakauppa.

»Vedetään tätä ikkunoiden reunoille, kaikkiin kohtiin, missä saattaa olla ilmarakoja», Malloryn sanoi.

»Ei nyt millään pahalla, Mal», minä sanoin, »mutta tuoko se on se sinun taikakeinosi?»

»No on se, jos se toimii», Malloryn sanoi ja vinkkasi sil-mää. Hän kiskaisi näyttävällä vedolla pätkän teippiä, repäisi sen poikki ja lätkäisi sen ikkunankarmiin. »Abrakadabra», hän sanoi.

»Seuraavaksi saat tulla tekemään taikoja meille», Grace sanoi. Sitten hänkin alkoi teippailla ikkunoita pää Malloryn iloisen calypsomusiikin tahtiin heiluen.

Gracella, Mallorynilla ja minulla oli erityislaatuinen yhteys. Malloryn käytti meistä toisinaan sanaa noitapiiri. Saattoihan se olla tottakin, Malloryn löysi taikuutta kaikesta. Hän ja Grace ymmärsivät minua eri tavalla kuin kukaan muu. Heidän kanssaan minun ei tarvinnut pitää salaisuuksiani niin visusti salassa. Uskalsin rentoutua, ja mitä me sitten ikinä olimmekin tekemässä – ostamassa noitatarvikkeita, rustaamassa läksyjä tai teippaamassa vanhojen ikkunoiden karmeja, jottei maastopalojen savu pääsisi sisälle – aika tuntui liukuvan ohitsemme jotenkin sivusuunnassa. Ja kun ne hetket olivat ohitse ja jonkun piti lähteä, ero tuntui aina tulevan liian pian.

Tunnin aherruksen jälkeen alakerran ikkunat oli saatu teipattua. Grace kauhoi toista pastasalaattiannosta kippoonsa. Malloryn oli yläkerrassa teippaamassa oman huoneensa ikkunaa. Minä kiinnitin juuri pahvia takan eteen, jottei savua tulisi sisään hormin kautta, kun ovelta kuului koputus.

Kop, kop, kop.

Koputukset olivat lyhyitä ja teräviä – kolme tehokasta iskua, jotka kuuluivat trooppisen letkeän musiikin yli ja säpsäyttivät kaikki hereille maalarinteippitranssista.

»Onko tänne tulossa vielä joku?» Grace kysyi ja vilkaisi minua.

Nousin ja kävelin ovelle. Malloryn tuli portaiden yläpäähän ja napsautti kieltään Zorrolle, ja se vilisti tottelevaisesti porrastasanteen poikki ja katosi perimmäiseen makuuhuoneeseen. Grace katsoi minua pitkään ja näytti huoletuneelta.

»Ei mitään hätää», minä sanoin. Ainoa vastaus oli epäluuloinen kulmankurtistus. Usutin häntä menemään keittiöön, jotta hän olisi poissa näkyvistä. Hetken Grace oli hiljaa, sitten hän pudisti päätään ja vetäytyi jonnekin. Jäin yksin.

Avasin oven.

Ulkona seisoj keski-ikäinen mies, jolla oli pyöreä, kaljuuntuva päälaki ja yllään vaalea puku.

»Hei, Karl», minä sanoin.

»Hei, Marjan», Karl sanoi ulkomaalaisella aksentilla. Pihatiellä hurisi auto tyhjäkäynnillä.

»Nytkö?» minä kysyin.

Karl nyökkäsi.

MAHTAVA SUKU JA PIENENPIENI LOHIKÄÄRME

Olipa kerran, ja kerran ei ollut.

Monen sukupolven ajan eräässä mahtavassa suvussa oli pidetty pienempintä lohikäärmettä rautaisessa teekannussa.

Lohikäärme oli aina ollut pienempi, ja niin pitkälle kuin kukaan muisti, se oli aina asunut teekannussa. Suku sen sijaan ei ollut aina ollut mahtava, eikä oikeastaan mitään sukuakaan ollut. Oli vain poika, joka käytti viimeiset lanttinsa teekannuun, koska uskoi sen voivan muuttaa hänen kohtalonsa.

Hänen kohtalonsa se tosiaan muutti. Lohikäärme antoi pojan elämälle tarkoituksen. Se yhdisti pojan ihmisiin, jotka tarvitsivat häntä. Se avasi hänen silmänsä näkemään ihmeellisten olentojen maailman ja löytämään ihmiset jotka niistä huolehtivat. Lohikäärme auttoi taikaeläimiä löytämään kodin sellaisten ihmisten luona, joille se oli elämäntehtävä. Se oli lohikäärmeen lahja: se osasi tunnistaa oikeat ihmiset. Ja kun poika, josta nyt oli jo tullut vanha mies, laski teekannun pöydälle viimeisen kerran, ympärillä oli iso joukko lapsia ja lapsenlapsia, jotka

rakastivat häntä ja olivat valmiita tekemään työtä samojen päämäärien eteen kuin hän, ja samojen kuin lohikäärme.

Lohikäärme osasi selvittää, kuka olisi millekin mahdollomalle olennolle sopiva ihmiskumppani, ja suvun jäsenet hoitivat käytännön työn ja järjestivät eläimet uusiin koteihinsa. Monen sukupolven ajan lohikäärmeen tahtoa kunnioitettiin, ja suvun jäsenet suojasivat ihmeellistä eläinten ja ihmisten verkostoa, joka ulottui mantereelta toiselle ja kulttuurista toiseen. He olivat hyviä työssään, ja palkkiot olivat sen mukaisia. Eivät kuitenkaan niin suuria kuin ne olisivat voineet olla. Onhan selvää, että paavit ja kuninkaat olisivat pystyneet maksamaan suvun palveluksista avokätisemmin kuin maalaiskylän seppä. Mutta paavit ja kuninkaat eivät aina ole parhaita mahdollisia kumppaneita ihmeolennolle, niin kuin kuka tahansa pikkiriikkinen lohikäärme pystyisi kertomaan. Niinpä suku joutui toisinaan myös kieltäytymään ruhtinaallisista lahjoituksista ja tyytymään paljon vaatimattomampiin kiitollisuudenosoituksiin. Silti kirstuihin kertyi aivan riittävästi, jotta suvun jäsenet saivat elellä tyytyväisinä tai ainakin vailla huolta huomisesta.

Mutta suvut muuttuvat, varsinkin silloin jos riittävän isoja omaisuuksia heilutellaan nenän edessä. On rajansa sillä, miten kauan hyvää tarkoittava sukukaan pystyy pysyttelemään oikealla polulla, ennemmin tai myöhemmin tulee aina tarve hiukan venyttää rajoja. Jossain vaiheessa, useampi sukupolvi sen jälkeen, kun poika oli ensimmäisen kerran pidellyt teekannua vapisevissa käsissään, joku suvussa

tajusi, että jos teekannussa asuvan lohikäärmeen tahtoa ei joka asiassa noudattanutkaan, teekannussa asuvalla lohikäärmeellä ei juuri ollut mahdollisuuksia panna hanttiin.

Ja tuliko maailmasta yhtään sen huonompi paikka, jos hevoskotka päätyikin rautatieyhtiön omistajan haltuun sen sijaan että olisi asunut ratainsinöörin takapihalla? Tai jos traakki myytiinkin kruunupäälle mieluummin kuin tehdastyöläiselle?

Joskus tulevaisuudessa se sitten selviää, se onko maailmalle aiheutunut haittaa siitä, miten suvun jäsenet oppivat jalostamaan oman ahneutensa melkein taiteenlajiksi Ehkä onkin.

Silti suvussa eli yhä myös aitoa, vilpittömyyttä hyvän tahtoisuutta. Eräänä päivänä yksi suvun jäsenistä päästi lohikäärmeen vapaaksi. Teossa oli uhmaa, mutta siinä oli myös armoa. Ja toivoakin siinä oli – toivoa siitä, että oikealta tieltä eksynyt suku vielä löytäisi uuden suunnan.

Mutta ahneus on sitkeä, turmiollinen tahra. Se imeytyy koko sieluun kuin terva vaatteeseen. Suku oli pyöriskellyt ahneudessaan niin kauan, että mahdollonta siitä oli kokonaan puhdistautua. Kun lohikäärmeen ääni ei enää ohjannut heitä, ainoa ääni, joka heidän korvissaan enää kaikui, oli heidän oman nälkänsä ääni.

Kukapa heidät olisi voinut pysäyttää? Heillä oli vaurautta, heillä oli hallussaan tieto kaikkialla maailmassa vankeudessa elävistä ihmeolennoista, ja heillä oli valtaa.

Ja niin toivontäyteisestä teosta jäi synkkä perintö: tyhjä teekannu ja tyhjiä sydämiä.

IS. TAN. BUL.

»Ihan pieni hetki menee», minä sanoin. »Odota siinä. Ulkona.» Vedin oven kiinni, osittain savuisen ilman takia, mutta osittain siksi, että ulkona oli toinen maailma ja sisällä toinen, ja minä halusin pitää ne erillään. Malloryn ja Grace tiesivät, etten tehnyt töitä yksin. Luultavasti molemmat myös epäilivät, etteivät työnantajani olleet aina täysin kunniallista väkeä. Mutta tähän mennessä Grace sen enempää kuin Mallorynkaan ei ollut koskaan tavannut heistä ketään, ja se sai minun puolestani pysyäkin niin.

Laukku oli valmiiksi pakattuna kaapin pohjalla, juuri siinä, mihin sen edellisellä kerralla oli jättänytkin. Laukussa oli passi, parit vaihtovaatteet ja pieni setelinippu hätätilanteiden varalta. Nostin laukun ja lähdin kohti ovea.

Portaiden yläpäässä Malloryn loi minuun merkitsevän katseen.

»Ilmoitan sitten», minä sanoin.

»Odota hetki», Malloryn sanoi. Hän juoksi huoneeseensa ja tuli takaisin jotain kädessään. »Ojennahan ranteesi tänne.»

Ojensin käteni, ja Malloryn avasi nyrkkinsä ja näytti vaaleansinistä nauhaa. Hän solmi sen ranteeseeni.

»Suojaksi», hän sanoi. »Vähän niin kuin maalarinteippi. Pitää vaarat poissa.»

Hän kiristi solmun tiukalle. Tuntui aivan samanlaiselta kuin ennenkin.

Grace odotti alakerrassa. Hän seisoi minun ja oven välissä ja katsoi minua tuimasti.

»Ei sinun tarvitse tehdä töitä hämäreperäisten tyyppien kanssa», hän sanoi ja vilkaisi epäluuloisena ovelle.

»Ei ole pahemmin vaihtoehtoja», minä sanoin. Se oli totta monellakin tavalla, mutta Gracen katse oli niin tiukka, että aloin epäillä itseäni vaikka tiesinkin olevani oikeassa.

»Ei sitten mitään sankaritekoja», hän sanoi.

»En tiedä mitä sellaiset edes ovat», sanoin aavistuksen liian huolettomasti. Grace mulkaisi minua eikä suostunut astumaan syrjään ennen kuin otin hänet tosissani. »Älä turhaan hätäile», sanoin lopulta. »Tulen pian takaisin.»

»Parasta olisi», hän sanoi – syyte, syyllisyyden toteaminen ja rangaistuksen langettaminen kaikki kerralla.

Rikos: kotoa poistuminen epäilyttävien tuntemattomien henkilöiden seurassa, matkustaminen jonnekin kauas ja luultavasti vaarallisiin puuhiin ryhtyminen.

Uhrit: kaikki ne joista välitin, mukaan luettuna minä itse.

Tunsin miten jokainen talossa oleva silmäpari tuijotti suoraan minuun, jos nyt omiani ei laskettu. En tiennyt, mitä olisin sanonut Gracelle tai Mallorynille, ja niin minä vain käänsin katseeni pois ja luikahdin kohti ovea. Syyllisyys kiemursi sisälläni.

Karl seisoi yhä liikkumatta paikallaan ja näytti epämääräisen pitkästyneeltä. Olin jo menossa, mutta ennen kuin ehdin astua ulos ovesta, olalleni laskeutui käsi, joka työnsi minut sivuun, ja sitten Grace seisoi taas tielläni. Hän puristi kädessään kynää ja paperia niin tiukasti, että käsi tärisi, ja ojensi niitä Karlia kohti.

»Mitä tämä on?» Karl kysyi. »Ja kuka sinä olet?»

»Minä olen Marjanin ystävä», Grace sanoi kireällä äänellä.
»Ja tämä on sopimus. Jonka sinä allekirjoitat.»

»En minä allekirjoittele tuollaisia», Karl sanoi hämmennyneenä ja hiukan loukkaantuneena. Siinä oli jotain melkein huvittavaa.

»Sitten ystäväni ei lähde mukaasi», Grace sanoi, nosti kynää ja paperia kohti Karlin kasvoja ja tuijotti häntä silmät leimuten. Lopulta Karl huokaisi.

»Mitä sopimuksessa sanotaan?» hän kysyi, nappasi paperin Gracen kädestä ja silmäili sitä epäluuloisena.

»Että suojelet tätä tyttöä kaikissa mahdollisissa tilanteissa, mitä siihen sitten vaaditaankin, ja että tuot hänet turvallisesti kotiin. Ja allekirjoitus siihen nyt, muuten hän ei lähde mihinkään.»

»Kuinka pitkään tuo on ollut sinulla valmiina?» minä kuiskasin.

»Suu kiinni nyt», Grace sanoi ja käänsi ankaran, määrätietoisen katseensa koko voiman Karliin.

»Tämä ei kyllä ole lain edessä sitova sopimus», Karl sanoi tuohtuneena. »Tämä ei ole asianajajan laatima paperi. Eikä todistajiakaan ole. Täysin väärin laadittu.»

»Aivan sama», Grace sanoi tiukasti. »Allekirjoita.»

Karl käänsi katseensa paperista Graceen ja taas takaisin. Toinen huokaus, ja sitten hän antoi periksi, raapusti jotain paperin alalaitaan ja tyrkkäsi sen sitten ärtyneen näköisenä takaisin Gracelle.

»Nyt ollaan jo myöhässä», hän sanoi minulle, kääntyi ja harppoi auton luo.

»Kiitos», kuiskasin Gracelle ja tarkoitin sitä, vaikken oikein tiennytään mistä minä tarkkaan ottaen kiitin. Grace mulkoili vielä Karlin perään.

»En pidä tuosta tyypistä», hän sanoi. »Enkä tästä jutusta muutenkaan.»

»Minun on pakko mennä», minä sanoin. »Apuani tarvitaan. Karl huolehtii vain, että pääsen perille. Näin tämä aina menee. Ei mitään hätää.»

»Kunhan vain lupaat minulle, että jos joudut valitsemaan, teetkö oikein vai tuletko ehjänä kotiin... lupaa, että tulet kotiin», Grace sanoi.

Gracen hiljaisen intensiivinen katse piteli minua otteessaan. Hän ei aikonut luovuttaa ennen kuin lupaisin.

»Hyvä on», minä sanoin. »Luvataan nyt sitten.»

Kun Grace oli saanut mitä minusta halusi, hän kääntyi taas mulkoilemaan Karlia. Minä nostin laukkuni, laskeuduin kuistin portaat ja kävelin kohti odottavaa autoa.

»Siinä sinulla on hyvä ystävä», Karl sanoi hiljaa kun olin jo auton vieressä.

»Niin on», minä sanoin.

»Paras olla tarkkana ystävien suhteen», hän jatkoi.

»Ai, miten niin?» minä kysyin, mutta Karl vain pudisti päätään. Muuta hän ei aikonut siitä aiheesta sanoa.

Vilkaisin vielä yksin ovensuussa seisovaa Gracea. Hän ei kai ollut varautunut siihen, että katsoisin juuri silloin, sillä pienen hetken hän oli kaikkea muuta kuin kova ja ankara. Hartiat olivat painuksissa, silmissä kiilteli huoli. Mutta heti kun Grace huomasi minun katsovan, hän oikaisi ryhtinsä ja otti taas ankaran ilmeen.

Ei mitään sankaritekoja.

Karl rykäisi kärsimättömästi ja viittasi minua sitten noustamaan kyytiin. Nyökkäsin Gracelle ja istahdin toiselle etupenkille. Ovi suljettiin. Karl kiersi auton ympäri ja istuutui kuskinpaikalle.

»Minne me olemme menossa?» minä kysyin.

»Istanbuliin», Karl sanoi.

ARVOITUKSELLINEN SEIKKAILU JA FANTASTINEN LUKUROMAANI PHILIP PULLMANIN KIRJOJEN HENGESSÄ

Marjan Dastani on elänyt menestyksekkäästi kaksoiselämää, sillä vain muutama läheinen ihminen tietää, että hän hoitaa työkseen tarunomaisia olentoja. Kohtaamiensa kiehtovien ja aavemaisten otuksien antamien vihjeiden perusteella Marjan etsii uhattua, myyttistä Tuhansien tarinoiden lintua, joka on vaarassa joutua väärin käsiin. Levoton ja kaiken kyseenalaistava Marjan matkaa Berkleystä Istanbuliin, Rio de Janeiroon ja Suomen Lappiin. Vastentahtoisesti hän joutuu tekemään yhteistyötä ahneen Fellin suvun kanssa samalla kun kohtaa vielä vaarallisempia vallanhavittelijoita. Pystyykö hän pelastamaan maailman jälleen kerran?

Kirkus Review'n tähtiarvion mukaan kaiken nähnytkin fantasian lukija lumoutuu tästä tarinasta.

Kiyash Monsef on amerikkalainen kirjailija ja tuottaja. *Tuhansien tarinoiden lintu* on itsenäinen jatko-osa hänen esikoisteokselleen *Olipa kerran*.

”*Olipa kerran* on uskomattoman kiehtova ja omaperäinen fantasia. Persialaissadut ihmeolennoista taustoittavat aina kunkin olennon alkuperää ja ominaisuuksia.”

– KIRJAPÖLLÖN HUHUILUJA -BLOGI

”*Olipa kerran* on vauhdilla etenevä jännitysnäytelmä.”

– ARLA KANERVA, HELSINGIN SANOMAT

